

Artikel 81 EF og 82 EF samt artikel 43 EF er ikke til hinder for en bestemmelse som den, der er fastsat i artikel 22 i kongeligt lovdekret nr. 1578 af 27. november 1933, som i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen, bestemmer, at bedømmelsesudvalget vedrørende den eksamen, som kræves for at opnå adgang til advokaterhvervet, består af fem medlemmer udnævnt af justitsministeren, nemlig to dommere, en juridisk professor og to advokater, som begge er udpeget af Consiglio nazionale forense (det nationale advokatråd) efter fælles indstilling fra advokatrådene i den pågældende retskreds.

(¹) EFT C 200 af 23.8.2003.

Appel iværksat den 14. februar 2005 af Kongeriget Sverige til prøvelse af dom afsagt den 30. november 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-168/02, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, støttet af Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Kongeriget Danmark, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland

(Sag C-64/05 P)

(2005/C 115/18)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 14. februar 2005 iværksat appel af Kongeriget Sverige ved K. Wistrand, som befuldmægtiget, til prøvelse af dom afsagt den 30. november 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Udvidede Afdeling) i sag T-168/02 (¹), IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, støttet af Kongeriget Nederlandene, Kongeriget Sverige og Kongeriget Danmark, mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, støttet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.

Appellanten har nedlagt følgende påstande:

1. Ophævelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 30. november 2004 i sag T-168/02.
2. Kommissionens afgørelse af 26. marts 2002 annulleres.
3. Kommissionen tilpligtes at betale Kongeriget Sveriges omkostninger i forbindelse med sagen ved Domstolen.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Den svenske regering har gjort gældende, at Retten i Første Instans i den appellerede dom har tilsidesat fællesskabsretten.

Retten i Første Instans bemærkede først, at retten til aktindsigt i institutionernes dokumenter, som fastsat i artikel 2 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 (»forordningen om aktindsigt«), omfatter alle de dokumenter, som disse institutioner er i besiddelse af, og de kan følgelig blive anmodet om at udlevere dokumenter, som hidrører fra tredjemand, herunder bl.a. medlemsstaterne. Retten i Første Instans påpegede, at den såkaldte forfatterregel - dvs. princippet om, at den person, der har udarbejdet et dokument, har kontrol over dokumentet og således afgør, om det kan udleveres, uanset hvem der er i besiddelse af dokumentet - ikke er medtaget i forordningen.

Retten i Første Instans indtog ikke desto det synspunkt, at artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt indebærer, at medlemsstaterne skal have særbehandling, og at forfatterreglen derfor finder anvendelse på dokumenter, som medlemsstaterne har udarbejdet. Som begrundelse for dette standpunkt fastslog Retten i Første Instans for det første, at forpligtelsen til at indhente samtykke i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt ellers kunne risikere at miste sin betydning, og at forordningen hverken har til formål eller til følge at ændre national ret. Medlemsstaten er ifølge Retten i Første Instans ikke forpligtet til at begrunde den anmodning, der indgives i henhold til artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt.

Den svenske regering finder imidlertid, at der hverken i nævnte bestemmelse eller i andre af bestemmelserne i forordningen om aktindsigt kan hentes nogen klar og utvetydig støtte for den fortolkning, som Retten i Første Instans har anlagt. Under disse omstændigheder kan ingen af de argumenter, som Retten i Første Instans har lagt til grund for sin fortolkning, hverken alene eller sammenholdt med andre argumenter, begrunde en tilsidesættelse af den grundlæggende regel, som forordningen om aktindsigt er baseret på. Det er i henhold til forordningen den institution, som er i besiddelse af et dokument, der afgør, om dokumentet skal udleveres. Hvis ingen af undtagelserne til reglen om udlevering i artikel 4, stk. 1-3, i forordningen om aktindsigt finder anvendelse, skal dokumentet udleveres. Pligten til at indhente samtykke efter artikel 4, stk. 5, i forordningen om aktindsigt er en processuel forskrift, som også ville opfylde sit formål, selv om medlemsstaten ikke havde en absolut vetoret. Den omstændighed, at der ikke består nogen vetoret, medfører heller ingen ændring af national ret.

Efter forordningen om aktindsigt kan en beslutning om afslag på aktindsigt kun træffes med henvisning til én af de undtagelser, der er fastsat i artikel 4, stk. 1-3. Hvis den pågældende medlemsstat ikke anfører nogen begrundelse for sit afslag på at udlevere et dokument, risikerer medlemsstaten således, at institutionen ikke er i stand til at fastslå, at der foreligger et særligt behov for fortrolighed, som kan begrunde, at dokumentet i henhold til undtagelserne til hovedreglen om udlevering i forordningen om aktindsigt ikke skal udleveres.

Ingen af de argumenter, som Retten i Første Instans har baseret sin afgørelse på, er tilstrækkelige til, at det kan tillades, at der ved dokumenter fra medlemsstaterne skal gøres undtagelse fra det grundlæggende princip om, at det er den institution, som er i besiddelse af et dokument, der er ansvarlig for vurderingen af, om det kan udleveres. Den afgørelse, som Retten i Første Instans har truffet, tilsidesætter således fællesskabsretten.

(¹) EFT C 202 af 24.8.2002, s. 30.

Sag anlagt den 21. februar 2005 af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber mod Rådet for Den Europæiske Union

(Sag C-91/05)

(2005/C 115/19)

(Processprog: engelsk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 21. februar 2005 anlagt sag mod Rådet for Den Europæiske Union af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved P. J. Kuijper og J. Enegren, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg.

Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1. Rådets afgørelse 2004/833/FUSP (¹) annulleres.
2. Det fastslås, at Rådets Fælles Aktion 2002/589/FUSP (²), navnlig Afsnit II deri, er retsstridig og derfor uanvendelig.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Kommissionen har nedlagt påstand om, at Rådets afgørelse 2004/833/FUSP af 2.12.2004 om gennemførelse af fælles aktion 2002/589/FUSP med henblik på et bidrag fra Den Europæiske Union til ECOWAS i forbindelse med moratoriet for håndskydevåben og lette våben annulleres som følge af inkompetence i henhold til artikel 230, stk. 2, EF. Rådet vedtog denne afgørelse i henhold til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union, mens artikel 11, stk. 3, i Cotonou-aftalen omfatter aktioner bl.a. mod spredning af håndvåben og lette våben. Desuden havde Kommissionen i medfør af artikel 10, stk. 2, i bilag IV til Cotonou-aftalen vedtaget et regionalt vejledende program for Vestafrika med Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske stater (ECOWAS) og Den Vestafrikanske Økonomiske og

Monetære Union (WAEMU), hvorved der gives støtte til en regional politik om konfliktforebyggelse og god regeringsførelse og særligt bebudes støtte til moratoriet for import, eksport og fremstilling af lette våben i Vestafrika. Den anfægtede FUSP-afgørelse udgør derfor en overtrædelse af EU-traktatens artikel 47, da den påvirker Fællesskabets beføjelser på området for udviklingsbistand.

På det samme grundlag og ud fra de samme hensyn har Kommissionen desuden nedlagt påstand om, at det fastslås, at Rådets fælles aktion af 12. juli 2002 — og navnlig Afsnit II deri — i henhold til artikel 241 EF er retsstridig. Fælles aktion 2002/589/FUSP er en retsakt af generel karakter, som FUSP-afgørelsen, der påstås annulleret som følge af inkompetence, er støttet på. Det skal derfor fastslås, at den fælles aktion, og nærmere bestemt Afsnit II deri, er uanvendelig i denne sag.

(¹) Rådets afgørelse 2004/833/FUSP af 2.12.2004 om gennemførelse af fælles aktion 2002/589/FUSP med henblik på et bidrag fra Den Europæiske Union til ECOWAS i forbindelse med moratoriet for håndskydevåben og lette våben (EFT L 359 af 4.12.2004, s. 65).

(²) Rådets fælles aktion 2002/589/FUSP af 12.7.2002 om Den Europæiske Unions bidrag til bekæmpelse af destabiliserende ophobning og spredning af håndskydevåben og lette våben og om ophævelse af fælles aktion 1999/34/FUSP (EFT L 191 af 19.7.2002, s. 1).

Appel iværksat den 2. marts 2005 (fax af 28.2.2005) af El Corte Inglés SA til prøvelse af dom afsagt den 13. december 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-8/03, El Corte Inglés, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

(Sag C-104/05 P)

(2005/C 115/20)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Domstol er der den 2. marts 2005 iværksat appel af El Corte Inglés, SA, ved abogado J. Rivas Zurdo, til prøvelse af dom afsagt den 13. december 2004 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Anden Afdeling) i sag T-8/03, El Corte Inglés, SA mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM).